

CODE ETERNA

DE MORBIDE WEG NAAR EEUWIG LEVEN

ANNEUS H. GREYSTONE

Proloog

Ze lag naakt in de vrieskamer. Geen naam. Geen verleden. Alleen haar lichaam, strak als marmer, bewaard op het kantelpunt tussen leven en iets wat daar net onder hing.

De man in het laboratorium hield zijn adem in terwijl hij de temperatuur op het scherm zag stijgen. Eén graad. Twee. Binnenin zou het weefsel zich herstellen, cel voor cel, met de precisie van een eeuwenoud mechanisme dat opnieuw in gang werd gezet. Maar hij wist: als hij zich vergiste, zou het lichaam zichzelf opeten van binnenuit.

Hij kneep zijn ogen dicht.

Niet nu. Niet na alles wat hij had opgegeven.

Een signaal knipperde op het paneel.

MORPHOGENASE GEACTIVEERD ANTIOXIDATIEVE
BUFFERS ACTIEF NIVEAU: STABIEL

Hij opende het luik. De lucht die ontsnapte rook naar formaline, koper en hoop. Haar borstkas bewoog niet. Nog niet. Maar dat hoorde zo. De activiteit zat dieper — in de mitochondriën, in de telomeren, in de synthetische schakels die hij zelf had ontworpen.

Een klik. Haar linkerhand trok een millimeter samen.

Hij schrok terug, struikelde bijna tegen de console.

Ze leefde.

Of... iets in haar geloofde dat ze weer mocht leven.

Hij keek naar het scherm en wist dat dit moment nooit meer ongedaan kon worden gemaakt. Niet juridisch. Niet wetenschappelijk. Niet menselijk.

Hij had iemand teruggehaald.

Maar wie zou ze zijn als ze wakker werd?

Hoofdstuk 1

Lucas rolde zijn mouwen op en staarde naar de dunne, vezelachtige structuur op de roestvrijstalen plaat. Het was nauwelijks te onderscheiden van een traditioneel stuk vlees, maar hij wist dat dit volledig in een laboratorium was gegroeid. Geen koeien, geen slacht, alleen cellen die zich deelden in een gecontroleerde omgeving. Hij tikte met zijn vinger tegen de rand van de plaat en voelde de veerkracht in het weefsel. Fascinerend.

Hij was hier terechtgekomen via een omweg. Niet via een officiële uitnodiging of wetenschappelijke conferentie, maar door een aanbeveling van iemand die hij nog niet kende: J.J. Richter. Die had zijn naam opgepikt via een leverancier van enzymen die Lucas regelmatig gebruikte voor de conservering van vleesstructuren. Blijkbaar had Geiger naar iemand gezocht die verder keek dan de academische standaardmodellen. Iemand met praktijkervaring. Lucas had eerst getwijfeld, maar zijn nieuwsgierigheid had het gewonnen van zijn terughoudendheid.

“Indrukwekkend, niet?” De stem van Georg Geiger sneed door de ruimte. De Duitser stond met zijn armen over elkaar en een grijns op zijn gezicht, alsof hij een meesterwerk had gecreëerd. “Het is de toekomst, Lucas. Dit gaat de wereld veranderen. En ik ga daar heel, héél rijk mee worden.”

Geiger had de uitstraling van een oude generaal die per ongeluk rijk was geworden. Hij sprak met Beierse flair, maar zijn achtergrond was Hongaarse adel, met wortels in een Pruisisch verleden waar hij zelden over sprak. Als kind was hij vaak gepest om zijn postuur en accent, een ervaring waar hij nooit openlijk over sprak, maar die duidelijk zijn minachting voor mensen met een aangeboren status voedde.

De wetenschappers noemden hem spottend de ‘Geigerteller’ — niet omdat hij precies was, maar omdat hij altijd de stand van de macht wilde weten. Hij minachtte onderzoekers die te veel praatten en te weinig leverden. Hij was het type dat liever iemand financierde om te zien wat er gebeurde als je vuur in diens handen gaf.

Lucas keek hem aan en glimlachte kort. “Hoe precies werkt dit proces? Ik ken de basisprincipes van kweekvlees, maar jullie technologie lijkt verder te gaan dan wat ik tot nu toe heb gezien.”

Geiger klapte in zijn handen. “Ah, eindelijk iemand die de juiste vragen stelt! Kom mee, ik laat je zien hoe het werkt.”

Ze liepen langs een rij transparante bioreactoren die gevuld waren met een lichttroze vloeistof. Binnenin zweefden kleine fragmenten weefsel, nauwelijks zichtbaar voor het blote oog. De Israëliische wetenschappers, gehuld in witte lab-jassen, bewogen methodisch tussen de reactoren, controleerden metingen en voerden berekeningen in op schermen die de groei in real-time volgden.

“We beginnen met een biopt,” begon Geiger, terwijl hij met een lange vinger op een scherm tikte. “Een klein stukje spierweefsel, genomen van een gezond dier. Daarna gebruiken we groeifactoren en voedingsstoffen om de cellen te laten delen en zich te vormen tot spiervezels. Hier, kijk hiernaar.”

Lucas boog zich naar voren. De microscopische beelden toonden hoe stamcellen zich omzetten in spiercellen, hoe ze zich samenvoegden en langzaam een driedimensionale structuur vormden. Het was als het nabootsen van een natuurlijk proces, maar dan zonder de beperkingen van een levend organisme.

“De enzymen spelen een cruciale rol,” vervolgde een van de Israëliische onderzoekers, een man met scherpe jukbeenderen en een bril die laag op zijn neus hing. “We hebben een manier gevonden om de celdeling te versnellen zonder verlies van structuur. De sleutel ligt in de microbiële balans binnen de bioreactor.”

Lucas knikte langzaam. Hij was altijd sceptisch geweest over synthetisch vlees, maar dit was anders. Dit was geen kunstmatige nabootsing, geen imitatie op basis van plantaardige eiwitten—dit was echt vlees, alleen op een compleet andere manier verkregen.

“En wat met de stabiliteit op lange termijn?” vroeg Lucas.

“Kweekvlees heeft altijd het probleem gehad dat het na verloop van tijd structuur verliest”

De wetenschapper glimlachte. “Daar hebben we een oplossing voor gevonden. Het draait om symbiose tussen de celgroei en de enzymatische activiteit in de reactor. Een perfect gebalanceerde omgeving zorgt ervoor dat de cellen zich blijven ontwikkelen zonder degeneratie.”

Lucas voelde een prikkelende nieuwsgierigheid opkomen. Dit was een technologie die veel verder ging dan hij had gedacht. Hij zou hier dieper in moeten duiken. Later die avond, terug in zijn hotelkamer, opende hij zijn laptop en begon te zoeken. Zijn vingers tikten snel over het toetsenbord terwijl hij publicaties doorzocht, op zoek naar meer details over bioreactoren, enzymactiviteit en groeifactoren. Hij volgde link na link, verdwaalde in wetenschappelijke artikelen en patenten.

Tot hij stuitte op iets vreemds.

Een server met wetenschappelijke documenten, zonder duidelijke herkomst. De publicaties hadden geen institutionele logo's, geen duidelijke auteurs, alleen een reeks referenties naar experimenten die nergens anders te vinden waren. Lucas scrolde door de lijst en stopte bij een artikel met de titel: Synthetische Celvernieuwing en Bio-Acceleratie: Een Experimentele Aanpak. Zijn ogen bleven hangen op een naam in de bijschriften. J.J. Richter.

De naam zei hem nog niets, maar de inhoud van het artikel intrigeerde hem. Het ging niet alleen over kweekvlees, maar over iets

fundamenteleers: hoe cellen niet alleen gekweekt, maar ook geregenereerd konden worden. Het was een gedachte die zijn rug deed tintelen. Hij sloot zijn laptop en staarde naar het plafond. Morgen zou hij in Frankfurt zijn, op een biotech-beurs.

Hoofdstuk 2

De ochtendzon wierp een warme gloed over de stad terwijl Lucas zich klaarmaakte om te vertrekken. Hij had nauwelijks geslapen. Het artikel bleef in zijn hoofd rondspoken, en de naam J.J. Richter voelde als een losse draad die hij koste wat kost wilde oppakken. Maar vandaag stond er iets anders op de agenda: een biotech-beurs in Frankfurt, waar hij op uitnodiging van Georg Geiger aanwezig zou zijn.

Geiger had hem ingeschakeld om de smaak en houdbaarheid van zijn kweekvlees te optimaliseren, en deze beurs bood een uitgelezen kans om met potentiële klanten te praten over zijn toevoegingen.

Daarnaast had Geiger hem gevraagd om hem te vergezellen naar een lezing van een gerenommeerde hoogleraar uit de Verenigde Staten, verbonden aan Princeton.

Na een snelle douche en een kop koffie pakte Lucas zijn tas en checkte uit bij het hotel. Buiten rook de lucht fris, met een zweem van uitlaatgassen en versgebakken brood van een nabije bakkerij. De stad kwam langzaam tot leven, mensen haastten zich naar hun werk, cafés stroomden vol met vroege klanten. Lucas stapte in een taxi richting het station, waar hij de trein naar Frankfurt zou nemen.

De rit was lang en gaf hem tijd om na te denken. De trein gleed door het landschap, langs uitgestrekte weilanden en industriegebieden die zich afwisselden in het raambeeld. Zijn gedachten dwaalden af naar Ebbie. Ze hadden elkaar nauwelijks gesproken sinds hij op zakenreis was vertrokken. Hun gesprekken waren kort, bijna zakelijk geweest. Ebbie was assistente van een chirurg in het UMCL en het was erg druk zo hij begreep uit haar woorden. Er liepen naast de dagelijkse patiënten een aantal projecten die veel van haar tijd opslokte. Dit was de laatste jaren geen probleem meer voor hun beide, ze leefden mét én langs elkaar zonder dat het voor één van hen vervelend voelde.

Ebbie was de liefde van zijn leven en nadat de 3 kinderen waren uitgevlogen naar hun eigen nestje, konden Ebbie en hij zich nog meer richten op wat hen dreef. Voor Ebbie was dat de zorg over en voor patiënten in ‘haar’ praktijk bij Clemens Boerhave. Voor Lucas zijn groei als werkelijk specialist op het gebied van smaak en houdbaarheid met natuurlijke oplossingen voor eiwitstructuren. Terwijl hij in zijn stoel zakte, voelde hij een lichte spanning in zijn borst. Hij wist niet zeker waarom. Misschien was het de anticipatie van de beurs, of misschien het gevoel dat hij op het punt stond iets te ontdekken wat hij beter met rust kon laten.

Ebbie was hierin wel vaak een mooie spiegel, zij liet hem ook kijken naar de andere kant van de medaille. Vanavond zou hij met haar bellen en zijn gedachten met haar bespreken.

Bij aankomst op het station stapte hij uit en sloot zich aan bij de stroom reizigers die zich richting de beurs begaven. Hij merkte een vrouw op, zakelijk gekleed, een lange Kashmir mantel over een zwart vrouwelijk kostuum, blond haar met een lange staart. Iets aan haar manier van bewegen trok zijn aandacht. Ze liep met een doelgerichte pas, haar blik strak vooruit, alsof ze precies wist waar ze moest zijn. Lucas verloor haar uit het oog toen hij de ingang van de beurs naderde.

Binnen was de atmosfeer geladen met de energie van innovatie. Stands met de nieuwste biotechnologische ontwikkelingen stonden uitgesteld, schermen toonden futuristische concepten, wetenschappers en zakenmensen discussieerden levendig over de toekomst van voedsel en medische vooruitgang. Hij scande de zaal en zag een bekende naam op een groot spandoek: Georg Geiger – Kweekvlees, De Revolutie in Voedselproductie.

Geiger stond zelf vooraan bij de stand, in gesprek met een groep potentiële investeerders. Zijn krachtige postuur en scherpe blik

straalden zelfvertrouwen uit. Hij wist precies hoe hij mensen moest bespelen. Lucas was al gewend aan zijn directe en soms botte stijl, maar wist ook dat Geiger hem niet voor niets hier had uitgenodigd. Toen Geiger hem in het oog kreeg, brak er een grijns door op zijn gezicht. Hij beëindigde zijn gesprek met een ferme handdruk en liep op Lucas af.

“Lucas! Goed dat je er bent,” zei hij terwijl hij hem stevig op de schouder klopte. “Ik heb een paar interessante mensen die je zou moeten ontmoeten. Ze willen weten hoe we dit product nóg beter kunnen maken. En vanavond...” hij tikte tegen zijn horloge, “...heb ik een lezing waar je bij moet zijn. Een professor uit de VS, hoogleraar aan Princeton. Ik denk dat hij je zal interesseren.”

Lucas knikte, hij was er met z'n hoofd nog niet echt bij. Met een kop koffie in de hand gingen hij en Geiger een aantal, niet écht interessante gesprekken aan met inkopers van cateraars en retailers over de mogelijkheden en moeilijkheden van het huidige kweekvlees. Lucas kreeg daardoor wel de mogelijkheid om met zijn gedachten even terug te keren op aarde.